

Sygn. akt **I 1 C 1704/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

Sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: sekr. sąd. Tomasz Łukowicz

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2019 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo – akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko **J. M.**

o zapłatę

I zasądza od pozwanej J. M. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo – akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 500,00 zł (pięćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałym zakresie;;

III zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo – akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanej J. M. kwotę 36,00 zł (trzydzieści sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zarządzenia:

1. odnotować i zakreślić w rep. C
2. przedłożyć z wpływem lub za 30 dni

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 25 kwietnia 2017 r. do Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ |w G. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w W., domagał się zasądzenia od pozwanej J. M. (M.) kwoty 650,54 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonych od kwoty 500 zł od dnia 24 maja 2014 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że roszczenie swe wywodzi z umowy pożyczki o nr (...) zawartej w dniu 23 kwietnia 2014 r. przez pozwaną J. M. z poprzednikiem prawnym powoda – (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością na okres 30 dni. Powód wyjaśnił, że pozwana ostatecznie nie dokonała zapłaty zobowiązania, na które złożyła się kwota udzielonej pożyczki w wysokości 500 zł powiększona o prowizję za jej udzielenie w wysokości 140,54 zł.

/pozew – k. 3-4v/

W dniu 26 lipca 2017 r. w sprawie o sygnaturze akt I 1 Nc 3672/17 Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

/nakaz zapłaty z dn. 26.07.2017 r. – k. 26/

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty pozwana podniosła w pierwszej kolejności zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu, wskazując iż właściwym do rozpoznania przedmiotowej sprawy winien być Sąd Rejonowy w Gdyni – zgodnie z miejscem zamieszkania pozwanej. Nadto zarzuciła powodowi zarówno, brak udowodnienia podstawy roszczenia, wykazania jego zasadności i skutecznego wezwania pozwanej do spłaty należności, jak również brak legitymacji procesowej czynnej.

/sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 36-37 v/

Postanowieniem z dnia 17 maja 2018 r. Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku uznał się niewłaściwym miejscowo do rozpoznania przedmiotowej sprawy i przekazał jej rozpoznanie tut. Sądowi.

/postanowienie z dn. 17.05.2018 r. – k. 32/

Na rozprawie w dniu 21 marca 2019 r. pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie nadto przyznała, że otrzymała kwotę 500 zł oraz, że numer rachunku, na który kwota została przelana, należy do niej. Ostatecznie pełnomocnik pozwanej podniósł zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, iż data wymagalności mogła być wcześniejsza niż dzień 25 kwietnia 2014 r. bądź jeszcze nie nastąpić.

/protokół rozprawy z dn. 21.03.2019 r. – k. 88-88v/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 listopada 2013 r. J. M. dokonała przelewu na kwotę 0,95 zł z rachunku o numerze (...), tytułem przelewu „przeczytałem i zgadzam się z warunkami umowy pożyczek okresowych (...).PL”

/dowód: potwierdzenie przelewu kwoty 0,95 zł z dnia 19.11.2013 r. – k. 14/

J. M. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę pożyczki na kwotę 500,00 zł. Kwota udzielonej pożyczki została przekazana przez (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w dniu 23 kwietnia 2014 r. przelewem na konto J. M. o nr (...) tytułem (...).PL pożyczka nr (...).”

/dowód: potwierdzenie przelewu kwoty 500,00 zł z dnia 23.04.2014 r. – k. 15/

W dniu 23 marca 2017 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawiła oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności z tytułu pożyczki nr (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w W..

/dowód: oświadczenie z dn. 23.03.2017 r. – k. – 17; oświadczenie stron o przeniesieniu wierzytelności – k. 58/

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanej zapłaty kwoty 640,54 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 500,00 zł, powołując się na umowę pożyczki zawartą w dniu 23 kwietnia 2014 r. pomiędzy wierzycielem pierwotnym a pozwaną. Powód wskazywał, że na żadaną przez niego kwotę składa się kwota udzielonej pożyczki w wysokości 500 zł powiększona o prowizję za jej udzielenie w wysokości 140,54 zł.

Pozwana ostatecznie przyznała, że otrzymała od poprzednika prawnego powoda kwotę 500,00 zł – potwierdzając, iż rachunek na który wpłacona została ww. kwota jest jej rachunkiem bankowym – kwestionując jednocześnie legitymację powoda do występowania w niniejszej sprawie oraz istnienie, wysokość i wymagalność roszczenia powoda. Ponadto pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Wobec powyższych zarzutów pozwanej wskazać w pierwszej kolejności należy, że na potwierdzenie zasadności i wysokości swojego żądania powód przedłożył: wydruki z konta bankowego zawierające: potwierdzenie dokonania przez pozwaną przelewu kwoty 0,95 zł tytułem „przeczytałem i zgadzam się z warunkami umowy pożyczek okresowych (...)PL, potwierdzenie dokonania na rzecz pozwanej przelewu kwoty 500 zł tytułem (...)PL pożyczka nr (...)”, oraz wydruki komputerowe dotyczące: umowy P. Okresowych (...)PL nr (...) z załącznikami i oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności. Przedstawiony przez powoda materiał dowodowy Sąd uznał za wiarygodny jedynie w części.

Na podstawie tego materiału dowodowego Sąd uznał, że pozwana zawarła z poprzednikiem prawnym powoda umowę pożyczki na kwotę 500,00 zł. W ocenie Sądu potwierdzeniem tych ustaleń jest przede wszystkim przyznanie przez pozwaną, że otrzymała kwotę 500 zł, a nadto przedłożone przez powoda potwierdzenia przelewów kwot 0,95 zł tytułem akceptacji warunków umów pożyczkowych (...)PL i kwoty 500,00 zł wykonanego w dniu 23 kwietnia 2014 r. przez poprzednika prawnego powoda na konto pozwanej o nr (...) tytułem oznaczonym jako (...)PL pożyczka nr (...)”.

Fakt zawarcia umowy pożyczki na kwotę 500,00 zł wynika w ocenie Sądu z zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Skoro doszło do wykonania ww. przelewów – weryfikacyjnego – przez pozwaną i – zwrotnego – przez podmiot zajmujący się udzielaniem pożyczek w drodze komunikacji elektronicznej – na konto pozwanej i w wyniku tego przelewu pozwana otrzymała od pożyczkodawcy kwotę 500,00 zł, to nie sposób uznać, że kwota ta została przelana na konto pozwanej przez przypadek lub pomyłkę (co zresztą – przy uwzględnieniu racjonalności działania pozwanej – winno skutkować natychmiastowym zwrotem przez pozwaną tej kwoty na konto właściciela rachunku, z którego pozwana otrzymała przelew, co jednakże nie nastąpiło).

Za chybiony natomiast Sąd uznał zarzut dotyczący braku legitymacji czynnej powoda polegający na niewykazaniu jakiej konkretnie wierzytelności dotyczyła cesja, na którą powód się powołuje, nadto braku wykazania, że wierzytelność ta przysługiwała wierzycielowi pierwotnemu. Oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności przedłożone zostało w oryginale zawierającym podpisy osób umocowanych do działania w imieniu poprzednika prawnego powoda i powoda, w związku z czym spełnia wymogi pozwalające na włączenie go w poczet materiału dowodowego, który Sąd uznał za wiarygodny. W ocenie Sądu z dokumentu tego wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że umowa przeniesienia wierzytelności została skutecznie zawarta między pożyczkodawcą (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. a powodem, jak również to, że na podstawie tej umowy powód nabył od wierzyciela pierwotnego wierzytelność z tytułu w/w umowy pożyczki zawartej przez pozwaną.

Wobec powyższego za niezasadny należało uznać zarzut pozwanej dotyczący braku legitymacji procesowej powoda w niniejszej sprawie i zarzut dotyczący nieistnienia roszczenia powoda. Jak ustalił Sąd, pozwana zawarła z poprzednikiem prawnym powoda umowę pożyczki stanowiącą podstawę żądania powoda, na podstawie której otrzymała od niego kwotę 500,00 zł. Kolejny pożyczkodawca dokonał skutecznego przeniesienia ww. wierzytelności na rzecz powoda, w związku z czym powód jest uprawniony do otrzymania zwrotu tej kwoty od pozwanej, a więc posiada legitymację czynną w niniejszej sprawie.

Zasadny okazał się natomiast zarzut pozwanej dotyczący nie wykazania przez powoda wysokości dochodzonego roszczenia ponad kwotę 500zł. Powód nie przedstawił bowiem żadnych wiarygodnych dowodów, z których wynikałoby, że oprócz przekazanej pozwanej kwoty pożyczki w wysokości 500,00 zł jest ona zobowiązana do zapłaty powodowi pozostałych należności żądanych w pozwie. W ocenie Sądu przedstawiony przez powoda materiał dowodowy należało bowiem – za wyjątkiem ww. potwierdzeń przelewów i oświadczenia o przeniesieniu wierzytelności – uznać za niewiarygodny.

Przedłożone przez powoda wydruki z systemu dotyczące umowy P. Okresowych (...)PL nr (...) z załącznikami, nie zawierają żadnego podpisu osoby je wystawiającej, ani tym bardziej podpisu pozwanej, a nadto nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem. Natomiast nawet gdyby przyjąć, że powyższe wydruki dotyczące w szczególności umowy pożyczki nie mogą być potwierdzone za zgodność z oryginałem w myśl art. 129 § 2 k.p.c., gdyż stanowią wydruki ze strony internetowej i nie są dokumentami w rozumieniu art. 244 k.p.c. i 245 k.p.c., to powód powinien zadbać o to, aby treść tych wydruków została przez uprawnioną do tego osobę potwierdzona za zgodność z ich

obrazem na stronie internetowej w momencie ich pobrania do wydruku wraz z oświadczeniem, że poświadczającemu przedstawione zostały oryginalne, zabezpieczone pliki dotyczące konkretnej umowy, cesji, wniosków lub innych treści bądź danych. Wobec zaś przedłożenia przez powoda analizowanych wydruków we wskazanej na wstępie formie należało uznać, że nie mają one mocy dowodowej w postępowaniu cywilnym i nie zostały włączone przez Sąd w poczet materiału dowodowego (tak też Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 14 lutego 2007 r. w sprawie II CSK 401/06, LEX nr 453727).

Podsumowując powyższe rozważania Sąd uznał więc, że pozwana zawarła z powodem umowę pożyczki na kwotę 500,00 zł, jednak nie wiadomo na jakich warunkach. Powód nie wykazał bowiem, na jaki okres została zawarta umowa pożyczki, jakie były warunki spłaty pożyczki, jakie koszty dodatkowe obciążały pozwanego pożyczkobiorcę, jakie było oprocentowanie pożyczki oraz jakie konsekwencje niezwrócenia pożyczki w terminie zostały ustalone w umowie.

Sąd zatem – mając na względzie treść art. 720 k.c., z którego wynika obowiązek zwrotu udzielonej kwoty pożyczki przez pożyczkobiorcę – uznał, że żądanie powoda jest zasadne i udowodnione jedynie w zakresie udzielonej pozwanej kwoty pożyczki, tj. w zakresie kwoty 500,00 zł. W pozostałym zakresie, tj. co do żądania zapłaty prowizji za udzielenie pożyczki w wysokości 140,54 zł i odsetek umownych liczonych od kwoty pożyczki powiększonej o kwotę prowizji Sąd uznał żądanie powoda za nieudowodnione i jako takie podlegające oddaleniu.

Odnośnie żądania zapłaty odsetek za opóźnienie w zwrocie pożyczki Sąd miał zaś na względzie treść art. 481 k.c., zgodnie z którym powodowi odsetki takie należą się, jednak nie jak żądał powód w pozwie w wysokości umownej (która nie została wykazana), lecz w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. Sąd uznał przy tym, że datą początkową naliczania tych odsetek jest dzień 12 kwietnia 2018 r., a więc dzień następujący po dniu otrzymania odpisu nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu i załącznikami.

Wobec braku możliwości ustalenia – na podstawie włączonych w poczet materiału dowodowego dokumentów – dnia wymagalności pożyczki, przyjąć należało iż przypadał on na dzień doręczenia powódce odpisu pozwu. Od dnia następującego po dniu, w którym pozwana otrzymała odpis pozwu z całą pewnością pozostaje w zwłoce ze spłatą kwoty pożyczki.

Odnosząc się jeszcze na koniec do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia wskazać należy, iż był on chybiony. Zgodnie bowiem z art. 118 k.c. do roszczenia powoda z tytułu umowy pożyczki, jako do roszczenia związanego z prowadzaniem przez powoda działalności gospodarczej, ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia. Skoro zaś kwota pożyczki została przekazana pozwanej w dniu 23 kwietnia 2014 r., a pozew został wniesiony przez powoda dnia 25 kwietnia 2017 r., to w dacie wniesienia pozwu nie upłynął jeszcze trzyletni termin przedawnienia roszczenia powoda.

Podsumowując, Sąd w pkt. I wyroku, na podstawie art. 720 k.c., zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 500,00 zł, zaś na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądził również odsetki ustawowe za opóźnienie od tej kwoty od dnia 12 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie Sąd w pkt. II wyroku, na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 6 k.c. a contrario, oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt. III wyroku, na mocy art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 2 w zw. z § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265) zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów. Powódka poniosła koszty w kwocie łącznej 30 zł z tytułu opłaty sądowej od pozwu. Pozwana poniosła natomiast koszty zastępstwa procesowego w kwocie 270 zł. W związku z tym, iż powódka wygrała niniejszy proces w 78%, należałby jej się zwrot kosztów procesu w kwocie 23 zł (30 zł x 78%). W związku zaś z tym, iż pozwana wygrała proces w 22%, należałby jej się zwrot kosztów procesu w kwocie 59 zł (270 zł x 22 %). Po skompensowaniu tych kwot pozwanej należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 36 zł (59 zł – 23 zł) i taką też kwotę Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanej tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce „uzas.”,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron, przy czym pełnomocnikowi powoda z pouczeniem o sposobie i środkach zaskarżenia orzeczenia,
3. akta z wpływem lub za 30 dni.